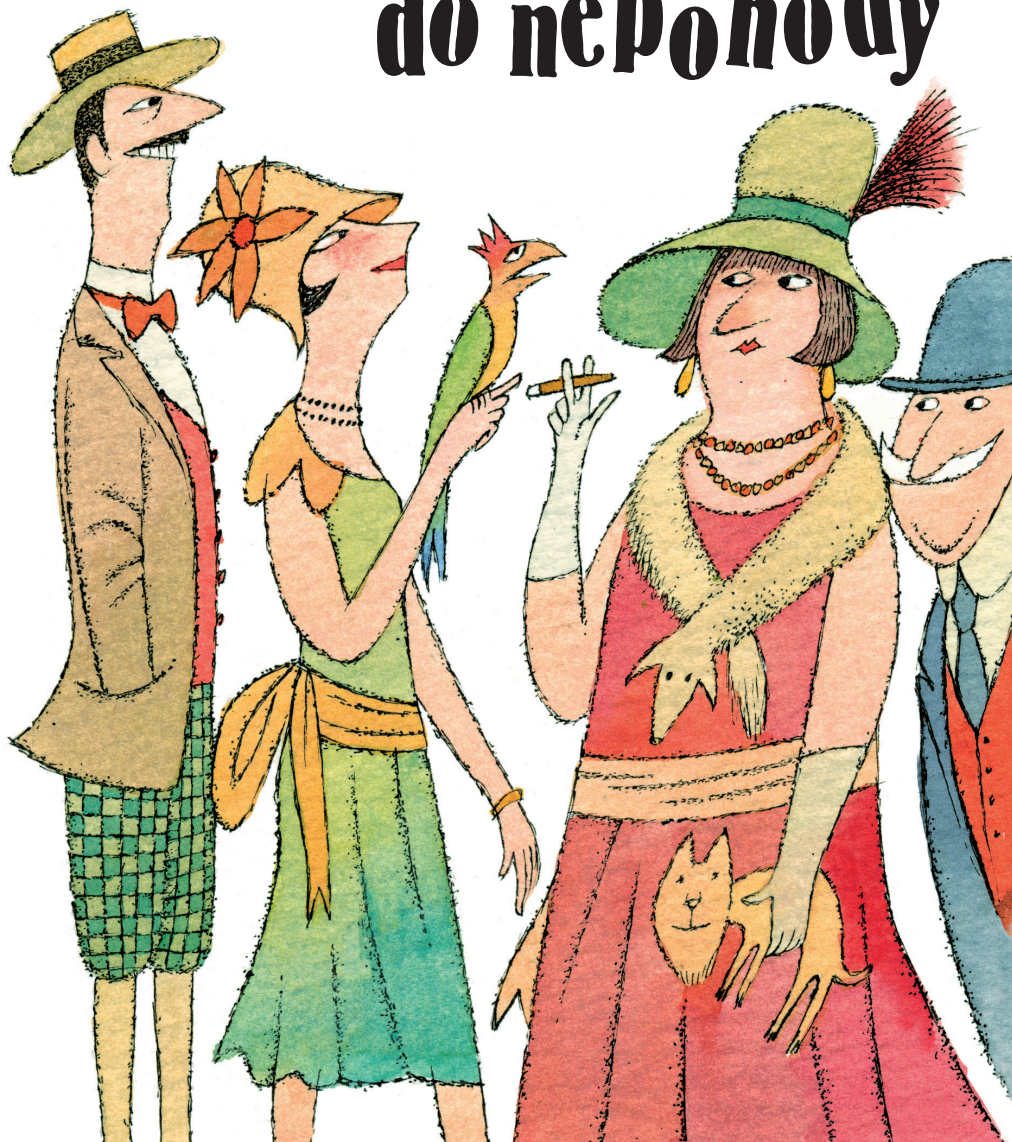

P.G. WODEHOUSE

VYŠEHRAĐ

Děvče do nepohody

**Pelham
Grenville
Wodehouse**

**Děvče
do nepohody**

VYŠEHRA D

Kniha vychází
v roce 80. výročí založení
nakladatelství Vyšehrad
|1934 - 2014|

P. G. Wodehouse

Děvče do nepohody

Z anglického originálu Jill the Reckless přeložil Ivan Vávra
Ilustrace Adolf Born. Typografie Vladimír Verner
Odpovědná redaktorka Marie Válková
E-knihu vydalo nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.,
roku 2014 jako svou 1297. publikaci
Vydání v elektronickém formátu první
(podle prvního vydání v tištěné podobě)
Doporučená cena E-knihy 180 Kč

Nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.
Praha 3, Víta Nejedlého 15
e-mail: info@ivysehrad.cz
www.ivysehrad.cz

Copyright © by the Trustees of the Wodehouse Estate
Translation © Ivan Vávra, 2014
Illustrations © Adolf Born, 2014

ISBN 978-80-7429-504-1

Tištěnou knihu si můžete zakoupit na www.ivysehrad.cz

Elektronické formáty připravil KOSMAS, www.kosmas.cz

Rodinná kletba

(1)

Freddie Rooke se zahleděl na svou snídani zakaleným zrakem, i když zářivě vyleštěným monoklem. Věrný služebník Barker mu předložil cosi, co ve Freddiem vzbudilo odpor.

„Barkere,” ozval se zraněně.

„Ano, pane?”

„Co je tohle?”

„Ztracené vejce, pane.“

Freddie odvrátil monokl a otrásl se.

„Vypadá to jako jedna moje postarší tetička. Prosím vás, dejte to pryč!“ požádal ho.

Vstal od stolu, přitáhl si župan k tělu a zastavil se před krbem. Opřen zády o krbovou římsu a lýtky se dotýkaje mřížky, zaujal optimálně hřejivou polohu, z níž se mladý muž v nezávislém postavení může pohodlně rozhlédnout po svém elegantním, šedě tapetovaném ranním salonu, daleko od vlhkého chladu a mlhy londýnské ulice. Stůl byl prostřen pro dva, stříbro na bílém ubruse.

„Ztracená vejce jsou, Barkere, spolehlivou zatěžkávací zkouškou,” prohlásil.

„Ano, pane?”

„Může-li člověk pozřít k snídani po společenské události ztracené vejce, je to dobré znamení, a zas naopak. Kdyby vám někdo chtěl namluvit něco jiného, nevěřte mu.“

„Ne, pane.“

Freddie si přitiskl ruku na čelo a vzdychl.

„Okolnosti nasvědčují tomu, že jsem dnes v noci hýřil až nemírně. Patrně jsem se trochu podnapil. Ne že bych se

(7)

nadrátoval, ale nepochybně jsem se trochu nalíznul. Neztropil jsem nějaký kravál?“

„Nikoli, pane. Byl jste zcela tichý.“

„A jéje, to je moc špatné znamení.“

Přistoupil ke stolu a nalil si šálek kávy.

„Konvička se smetanou jest po vaší pravé ruce, pane,“ poradil mu Barker.

„To nechám na jindy. Dnes jenom černou. Černého lomcováka, toho je mi třeba.“ Vrátil se ke krbu a upíjel ze šálku. „Pokud si vzpomínám, byly to narozeniny Ronnyho Devereuxe? Něco na ten způsob.“

„Domnívám se, že jste zmínil oslavu narozenin pana Martyna, pane.“

„Jasně, už vím! Narozeniny Algyho Martyna, já a Ronny jsme byli pozvaní. Chtěl jsem, aby šel s námi i Derek, aby se seznámil s Ronnym, ale ten to moudře vzdal. Jako poslanec si nemůže dovolit nějaké vylomeniny. Kromě toho,“ dodal Freddie to nejdůležitější, „je zasnoubený, má před svatbou, to musíte mít na paměti, Barkere,“ řekl a varovně zakýval kávovou lžičkou.

„Ano, pane, vynasnažím se.“

„Někdy si myslím,“ zasnul se Freddie, „že by bylo pěkné, kdybych se taky zasnoubil. Mít nějakou něžnou bytost, která by o mne pečovala... Ale vlastně, kdepak, to je blbost, ani nápad. To bych tomu dal! Sir Derek se už probudil, Barkere?“

„Už vstává, pane.“

„Postarejte se o něho, ano, Barkere? Bude potřebovat vydatnou snídani a vůbec všechno, má se totiž setkat se svou matkou. Teď dopoledne na nádraží Charing Cross. Ona totiž jede z Riviéry, vrací se...“

„Ano, pane?“

Freddie zavrtěl hlavou.

„Neberte to na lehkou váhu, Barkere, vy ji neznáte! Ale dneska ji poznáte, bude tady večeřet.“

„Ano, pane.“

„A rovněž slečna Marinerová. Prostřete pro čtyři. Řekněte paní Barkerové, ať si dá záležet, musí to být něco extrovního. Polívku, rybu, několik chodů, rozumíte? Ona už bude vědět.

A fajnové víno, nejlepší ročník, co tam máme. Toto bude mimořádná událost!“

„Milostivá paní ještě nezná slečnu Marinerovou, pane? Bude to první setkání?“

„Přesně jste to vystihl! Absolutně první premiéra, celosvětová. Musíme se všichni snažit, aby to klaplo.“

„Moje paní do toho dá všechno, pane, to se spolehněte.“ Barker se vydal ke dveřím s odmítnutým vejcem, ale ustoupil, když do pokoje vešel vysoký, urostlý mladý muž, asi třicetiletý. „Dobré jitro, sire Dereku.“

„Dobré, Barkere.“

Barker se tiše vytratil a Derek Underhill usedl ke stolu.

Sir Derek byl výjimečně pohledný muž, výrazná tvář, snědá, hubená a hladce oholená. Typ, kterého si každý hned všimne, člověk, jenž vyčnívá z davu. Jen jeho husté tmavé obočí by snad mohlo někoho odstrašit, ale ženám nikdy nevadilo; ženy ho měly všeobecně v oblibě, muži už méně. Výjimkou mezi muži byl Freddie Rooke, který ho bezmezně obdivoval už od doby, kdy ho jako mladší studentík poznal v přípravce.

„Už jsi snídal, Freddie?“ zeptal se Derek.

Freddie se chabě pousmál.

„Snídaně se dnes odkládá na neurčito. Chuť by byla, ale tělo se tomu vzpírá. Popravdě řečeno, poslední výhonek Rookova rodu je dnes hodně zvadlý.“

„Pitomče!“ odušil Derek.

„Zasloužím si krapet soucitu,“ řekl Freddie ublíženě, „neboť mám v hlavě mlátičku a jazyk jako z balicího papíru. Svět je jakoby potažen žlutou mázdou a všechno se se mnou kolíbá.“

„Chybils, když ses ožral.“

„Slavili jsme Algyho narozeniny,“ ospravedlnil to Freddie.

„Na místě budižkničerného Algyho Martyna bych se styděl za to, že jsem se narodil, a nikdy bych to nevytruboval.“

Naložil si velkou porci rýže po indicku. Freddie to sledoval zděšeným zrakem a když Derek začal jíst, odvrátil se k oknu.

„Hnusné počasí!“

Byl to skutečně den, kdy by psa nevyhnal. V lednu se to v Londýně stává, ale onen den byl výjimečný. Mlha se od rána valila od řeky a z perlové šedi nabývala špinavě hnědé barvy,

otiskovala se na okenní skla a zanechávala na nich tmavé stružky.

„Příšerné,“ souhlasil Derek.

„Vlak bude asi mít zpoždění.“

„Ano, to bude pěkná otrava, hodinu tam někde tvrdnout v průvanu... Ono i bez zpoždění je vítání lidí na nádraží zatracená obtíž.“

„A tvoje drahá máti asi jistě bude náramně našňupnutá, po takové dlouhé, pomalé cestě.“ Vrátil se ke krbu a opřel se o římsu. „Tys jí jistě napsal, že tady bude Jill.“

„Ovšem, proto přijede. Mimochodem, dostals ty lístky do divadla?“

„Ano, tři jsou pohromadě a ten čtvrtý někde v dáli. Nebude-li ti to vadit, starouši, nechal bych si ten v dáli.“

Derek mezitím dojedl kedgerie a teď zneklidňoval Freddieho toastem s kopečkem marmelády.

„Proč se tak bojíš mé matky, ty bábovko?“ zasmál se.

Freddie na něho pohlédl, jako by se díval mladý panoš na svatého Jiří, když vsedl na kůň a vyrazil na draka. Freddie byl chlapec, který si idolizoval své schopnější kamarády a v případě Dereka v tom postavení vytrval od doby, kdy byl jako zelenáč přidělen staršímu Derekovi k službě na škole ve Winchesteru a kdy si zvykl dívat se na něho jako na nejobdivuhodnějšího tvora na povrchu zeměkoule. Derek si to ovšem zasloužil, vždyť už toho tolik v životě dokázal. Po skvělé akademické kariéře v Oxfordu byl zvolen do Dolní sněmovny, kde si získal vážnost a uznání u vedoucích představitelů své strany. Znamenitě hrál pólo, dobře střílel, ale největší obdiv si u Freddieho vysloužil svou kuráží a neochvějným klidem, s nímž čelil životním svízelm. Tady seděl u snídaně a pokojně pojídal toast s marmeládou, zatímco se od doverského přístavu přibližoval vlak přivážející do Londýna lady Underhillovou. Freddie si v duchu řekl, že to je jako by si starý admirál Drake klidně koulel kuželky, když už bylo španělské loďstvo na dohled.

„Tvoje nervy bych potřeboval,“ podivil se. „Když si představím sebe v tvé situaci... Za chvíli se sejdeš s matkou, které jsi napsal, že ses zasnoubil s dívkou, kterou nikdy neviděla! To bych dal přednost setkání s postřeleným tygrem.“

„Neblbni,“ pravil pokojně Derek.

„Ne že bych se chtěl nějak dotknout tvé drahé máti,“ pokračoval Freddie, „ale fakt je, že z ní mám vítr. Odjakživa, už když jsem jako kluk byl u vás o prázdninách. Jak si mě změřila tenkrát, když jsem chtěl jablkem trefit kočku na římse a to jablko nešťastnou náhodou padlo do jejího okna. Byl jsem od ní aspoň deset metrů, ale tím pohledem mě úplně uzemnila.“

„Zazvonil bys, prosím tě? Ať mi přinese ještě toast nebo dva.“

Freddie mu vyhověl a jeho obdiv nad přítelovou odvahou vzrostl.

„Odsouzenec vychutnává svou poslední snídani,“ chmurně prorokoval, a když se Barker dostavil, požádal ho o další toasty. „Kavalír se vysmívá nebezpečí, když čelí jisté záhubě.“

Derek se zhoupł na židli a prohlásil, že matka si jistě oblíbí Jill, jakmile ji spatří.

„Jakmile ji spatří! Háček se nalézá v tom, kamarádíčku, že ji ještě nikdy nespatriła. A to je víc než háček, to je zásadní slabina. Stěží měsíc uplynul od chvíle, kdy se dozvěděla o její existenci! Tobě je ovšem známo, jako je i mně, že Jill je jednička mezi ženami. Nejznamenitější mezi květy v našich zahradách. Znáám ji od prvopočátku, jako děti jsme spolu plácali bábovičky a všechno, co k tomu patří. Když jí bylo dvanáct, obrátila proti mně zahradní hadici a prakticky znehodnotila, aspoň ze tří čtvrtin, moje nejlepší nedělní kvádro. Z takových zážitků, příteli, nutně vzniká celoživotní pouto, a proto jsem nikdy nepochyboval o její znamenitosti. Ale tvoje máti na to teprv musí přijít pomocí vlastního úsudku. Je tady ovšem chyba, že Jill nemá otce ani matku, aby jí dělali rodinné zázemí. Bez zázemí se člověk těžko protlouká. Má jenom strýce, prazvláštního podivína. Znáš ho?“

„Několikrát jsem se s ním sešel. Je docela fajn.“

„Ale ano, napohled je naprosto přijatelný a pohodový. Ale když mluvíš s lidmi, kteří ho znali v minulosti, uslyšíš podivné příběhy. Určitě bych s ním nechtěl hrát karty. Mladý Threepwood mi nedávno vyprávěl, že ho dědouš obral o třicet liber, ani nevěděl jak. A Jimmy Monroe, který pracuje na burze, mi řekl, že tenhle strejda pilně obchoduje s maržemi. Nevím sice přesně, co to je, ty marže, ale Jimmy mi poradil, abych si taky nějaké koupil, ten podnik se jmenuje Sdružené barvy-laky, prý na tom nemohu tratit, tak nevím. Kde jsem to přestal? Jo,

starý Selby. Nepochybně je to šejdír a matce bych ho zamlčel, dokud nebudeš mít Jill pevně zakotvenou mezi jejími oblíbenými.“

„Právě naopak!“ namítl Derek. „Hned s ním vyrukuji, protože v Indii se poznal s mým otcem.“

„No ne, to je ovšem šťastná náhoda. To je něco jiného...“

Pak se dostavil Barker s toasty a Derek pokračoval v snídani.

„Prvních pět minut s matkou může představovat problém,“ uvažoval, „ale pak se situace nutně musí vyčábrat.“

„To jo, to rozhodně! Jenomže, těch prvních pět minut!“ Freddie hleděl na přítele blyštivým monoklem značně starostlivě, jako by zápasil s nějakým návrhem. Pak se odhodlal.

„Pro těch prvních pět minut... Nemyslíš, že bych tam měl jít s tebou?“

„Jít kam?“

„Na nádraží, s tebou.“

„Proč, proboha?“

„Jako podpora, jen na tu první část, než se prolomí ledy. Abys měl nějaké zázemí, jinak se člověk těžko protlouká... Klidně s tebou půjdu, pomůžu, stačí říct.“

Derek popuzeně pohnul hustým černým obočím; nepříjemně se ho to dotklo. O nic se neprosí. Jako by neměl dost charakteru, aby dokázal sám čelit nepříjemné situaci.

„Jsi příliš laskav,“ pravil nevrle.

Freddie s tím rozhodně souhlasil, zřetelně si svou laskavost uvědomoval.

„Někdo by třeba řekl, ‚To nic, to je bez debaty‘, ale to já bych nikdy netvrdil, kamaráde. To ti řeknu bez zaváhání, že je to nejodvážnější návrh roku a pro nikoho jiného bych se k takové oběti nenabídl, jedině pro tebe.“

„Freddie, jsi dobrák...“

„Nemluv o tom, je to pro dnešek můj skautský dobrý skutek.“ Derek vstal od stolu.

„Samozřejmě nechci, abys tam chodil. Nebudeme z toho dělat nějaký debatní kroužek na peroně, abys jí mohl vysvětlit, že Jill je jednička...“

„Já bych se zdržoval spíš v pozadí, jen tu a tam bych prohodil nějakou vhodně volenou poznámku, kdyby bylo potřeba.“

„Nesmysl!“

„Občas taková poznámka přijde vhod...“

„Vyloučeno!“

„No, tak jak myslíš,“ pravil Freddie poraženě. „Samozřejmě. Ale zázemí, kamaráde, bez toho se člověk těžko protlouká.“

(2)

Derek Underhill odhodil nedopalek a podrážděně zavrčel. Kolem něho se rojil obvyklý nádražní dav, zřízenci popojížděli s vysoko navršenými vozíky zavazadel. Opožděné vlaky brzdily u nástupišť a radovaly se, že už jsou konečně doma, a jiné se neochotně vydávaly na cestu do černavé mlhy, za ohlušujícího houkání parních sirén. Mlha přetrvávala, studený vzduch chutnal po mědi. Pouliční doprava se pohybovala krokem, mezi výkřiky a zvuky kvílení a nárazů vozidel. Slunce na chvíli prorazilo mlhou a viselo nad městem jako obrovský červený pomeranč, ale pak se znovu zatáhlo a zmizelo v nevládné temnotě, pod tajemným závojem, který je to jediné, co londýnské mlze dodává jakousi pozitivní romantickou hodnotu.

Mlha a dlouhé čekání na zpožděný vlak způsobily, že Derekovo odhodlání čelit matčině kritice postupně ochabovalo. Znatelně znervózněl při pomýšlení na setkání, které měl před sebou. Freddie uvěřil v jeho nezlomný klid a odvalu, ale pravda byla taková, že se Derek v hloubi srdce své matky obával. Derek Underhill byl totiž jedním z nešťastníků, kteří v sobě nikdy nepřekonají závislost na zkušenostech z dětství. Mohou se domoci bohatství a společenského postavení, ale pořád jim vládne ruka, která je houpala v dětské kolébce.

Obrátil se, aby ještě jednou přešel po délce nástupiště, a ne mile překvapen se zarazil. Zpod vyhrnutého límce kostkovaného vlněného kabátu se na něho zubil úsměv věrného přítele Freddieho Rooka, oddaně se k němu blížil, přítel bližší rodného bratra. Potají ho sledoval jako pes, jehož pán zahnal a poslal domů, leč pocit povinnosti být pánovi po boku mu nedá, plíží se za ním, vykukuje za rohy a ukrývá se za stojany lamp. A jako by toho nebylo dost, s ním se dostavili i jeho nerozluční přátelé, Ronny Devereux a Algy Martyn.

(13)

„To koukáš, kamaráde, přece tě v tom nenecháme!“ prohlásil Freddie a povzbudivě ho uhodil do ramene. „Narukovali jsme, ačkoli jsi říkal, že to nechceš, ale já jsem dobře věděl, že to nemyslíš doopravdy. Když jsi odešel, zamyslel jsem se nad tím a usoudil, že by to nebylo fér, neposkytnout ti trochu toho zázemí ve chvílce nejvyšší nouze, a tak jsem vzal s sebou i Ronnyho a Algyho, doufám, že ti to nevadí. Já sám bych si totiž netroufnul, jak víš, tvoje máti mi nahání strach, tak proto. Potkal jsem je na Piccadilly, mířili zrovna do klubu. Tak jsem jim to vysvětlil a oni byli hned pro. Ještě jsme se stavili na jednu na Haymarketu, na kuráž, a teď jsme hotovi postavit se za tebe v dobrém i zlém. Všechno vědí a obětují za tebe život, až do třetího a čtvrtého pokolení. Zázemí, chlapče, zázemí, bez toho se člověk prostě neprotluče!“

„To teda ne,“ potvrdil Ronny.

„Ne, bez zázemí by to nešlo!“ zdůraznil Algy.

„Podpoříme tě zezачátku,“ slíbil Freddie. „Budeme udržovat konverzaci, v rámci možností, všeobecně, rozumíš?“

„Aby se to jako nevymklo,“ vysvětlil Ronny.

„Odvádět řeč od bolestivých problémů,“ dodal Algy.

„O to nám jde,“ řekl Freddie. „A sakra! Vlak je tady!“ polekal se. Hlas se mu zachvěl, ani přítomnost dvou spolubojovníků nestačila potlačit hrůzu z očekávaného setkání. Ale s jistým úsilím se vzmužil a vydal povel: „Tak do toho, pánové! Nastal čas, kdy se musíme spojit a přiložit ruce k dílu, jeden za všechny!“

„Na zteč!“ zvolal Ronny Devereux.

„Vždy připraven!“ dodal Algy Martyn.

(3)

Doverský vlak přistál u peronu. Ozvalo se zvonění a lokomotiva syčivě vypouštěla páru, nosiči pokřikovali, zavazadlové káry rachotily po dláždění nástupiště. Cestující opouštěli vagony, po jednom, po dvojicích, pak v souvislém proudu. Většinou vypadali unaveně, na bledých tvářích bylo ještě vidět následky fyzické nevolnosti po plavbě na neklidné hladině průlivu. Jen dáma orlích rysů, v hnědém cestovním plášti, stojící uprostřed

(14)

peronu a peskující služku, se zdála být výjimkou ze souboru utrmácených pasažérů. Její hlas protínal vzduch jako ocelová čepel. I ona byla pobledlá, ale její energické chování naprosto neprozrazovalo, že by dosud mohla trpět následky bouřlivé plavby.

Derek k ní přistoupil, a nepokojně si uvědomoval, že má v patách Freddieho a jeho družinu.

„Vítej, mamá! Tak jsme se dočkali...“

„Nu ano, Dereku...“

Derek svou matku políbil, družina se přišourala blíž jako čenichající smečka levhartů. Freddie se zatvářil, jako když v cosi doufá, nervózně několikrát polkl a pozdravil.

„Dobrý den, lady Underhillová.“

„Dobrý den, pane Rooke,“ odvětila úsečně a nedala najevo radost, že se s ním setkává. Poslední výhonek Rookova rodu nepatřil k jejím oblíbencům. Vždycky si myslela, že Stvořitel musel mít nějaký záměr, když Freddieho přivedl na svět, ale netušila, co by to mohlo být.

„Rád bych představil přátele,“ mumlal Freddie. „Pan Devereux, lady Underhillová.“

„Moc mě těší,“ zazurčel Ronny.

„A pan Martyn.“

„Má úcta,“ starosvětsky zaševelil Algy.

Lady Underhillová se nechápavě rozhlédla po té davové scéně a zeptala se, jestli taky na někoho čekají.

„My jsme... jaksi... ehm...“ koktal Freddie, kterého tato žena vždycky uvrhla do trapných rozpaků. Vyčítal si, že měl raději zůstat doma v teple a nikam se necpat... Derek by to zvládl sám. „No tak, jaksi... jsme tady kvůli vám, že?“

„Opravdu? Jak milé a neočekávané.“

„Mysleli jsme, že bychom vás měli jako uvítat zase domů, do rodné otčiny...“ snažil se Ronny a oslnivě se usmál.

„Udělat vám radost,“ řekl Algy a z pouzdra vytáhl obrovitý havanský doutník. Byl se sebou nadmíru spokojen a divil se, proč měl Freddie tolik obav z téhle roztomilé staré dámy. „Nebude vám vadit, když si zapálím? Je taková zima a syrovo, děsivý záhul na průdušky.“

Derek z nich byl zoufalý. Nežádaní pomocníci mu jen ztěžovali situaci. Zpozoroval, že matce typicky ztuhla ústa, neklamné

znamení, že dojde k neštěstí. Chtěl zavést hovor jinam, ale nevybral si téma šťastné.

„Jakou jsi měla cestu přes moře, mamá?“

Lady Underhillová zkřivila tvář. Algyho doutníkový kouř ji zasáhl. Zamhouřila oči a ještě o poznání zbledla.

Freddie si toho povšiml a politoval ji. Ovšem, byla to obtížná jedubaba, ale stejně ji politoval, když teď najednou tak zezelenala. Snad je po té cestě vyhladovělá? Rozhodl se ji rozptýlit bodrou konverzací a co nejrychleji ji dopravit někam do restaurace a postavit před ni talíř horké polévky.

„Asi to dost házelo, co?“ zahalekal soucitně hlasem, který do základů otrásl jejím nervovým systémem. „Řekl jsem si, že to dnes na Kanále musí být hodně náročné, podle toho, co psali v novinách. Ta kocábka se asi pořádně zmítala, nemám pravdu?“

Lady Underhillová slabě zaúpěla. Freddie viděl, že vypadá ještě o něco hůř než před chvílí.

„Kanál La Manche je podivný kus moře,“ přemýšlivě pravil Algy a vypustil vonný oblak dýmu. „Znám lidi, kteří se plavili po celém světě včetně Hornova mysu, a dokonce na plachetnicích, a jakživo jim nic nebylo, ale jak jedou přes Kanál, pokaždé málem vypustí duši. Tak mi to řekli, že málem vypustí nesmrtelnou duši. Nevědí, čím by to mohlo být, ale je to tak.“

„To je přesně můj případ,“ přihlásil se Ronny Devereux. „Plavba z Calais, to je na mě mord. Vždycky mě sklátí. Nacpu se prášky, tentokrát to přežiju, říkám si, ale ne, po deseti minutách na moři už to cejtím. Proberu se, když někdo vedle mě říká: ‚No, a máme to za sebou, už jsme šťastně v Doveru.‘“

Freddie měl radost, jak se konverzace pěkně rozběhla, a přidal i svoje zážitky. „Já zrovna tak. Nevím, snad to dělá ten horký mastný smrad ze strojovny...“

„Určitě ne!“ protestoval Ronny. „To dá rozum, že to nedělá ten horký olej, ten já mám docela rád. Třeba tady na nádraží, taky je tu plno smradu od rozpáleného oleje a já to snáším úplně v pohodě.“ Rozkošnický vtáhl nádražní vůni a dodal: „To musí být něco jiného.“

„Má pravdu Ronny,“ řekl Algy, „nedělají to stroje, ale ta loď, jak se pořád kolébá, nahoru-dolů, nahoru-dolů, nahoru-dolů...“ Přemístil doutník do levé ruky, aby mohl pravicí znázornit, jak

se převozní parník kolébá nahoru-dolů a nahoru-dolů, a lady Underhillová, která právě otevřela oči, to uviděla a zas ty oči honem zavřela.

„Přestaňte s tím!“ vyštěkla.

„Jenom jsem chtěl říct...“

„Mlčte už!“

„Jasně...“

Lady Underhillová s tím zápasila. Měla ovšem pevnou vůli a byla zvyklá vítězit nad slabostmi tělesné schránky, a tak se jí po chvilce váhání podařilo přesvědčit se, navzdory smyslovým vjemům všeho druhu, že stojí na nehybném nástupišti, nikoli na palubě zmítané mořskými vlnami.

Pánové se odmlčeli, Algy zakřiknut, a ani jeho druzi zrovna nepřišli na příhodnou poznámku.

„Asi jsi po té cestě vlakem unavená. Měli jste značné zpoždění,“ řekl potom Derek.

„Cestování vlakem, to je taky věc,“ chopil se nového tématu osmělený Algy, „spousta lidí to taky nesnáší. Tomu jsem nikdy nerozuměl.“

„Ve vlaku mi ještě nikdy nebylo šoufl,“ prohlásil Ronny.

„To mně zase jo,“ přispěl Freddie, „často mám jako mžitky před očima, zvedá se mi žaludek, někdy se mi to všechno zatmí...“

„Pane Rooke!“

„Co, prosím?“

„Budu vám velice vděčná, necháte-li si tato důvěrná sdělení pro svého lékaře.“

„Freddie,“ vložil se do toho Derek, „mamička je unavená. Buď tak dobrý, mohl bys sehnat taxi?“

„Ale ovšem, to je bez debaty. Taxi bude v okamžení. Jdem na to, Algy! Ronny, pohni sebou!“

S těmi slovy zmizel Freddie se svými kumpány ze scény. Byl se svou akcí nesmírně spokojený, neboť věděl, že bezchybně prolomil ledy a pomohl Derekovi překonat těch pět svízelných úvodních minut. Teď už se bude moci s pocitem dobře splněného úkolu vzdálit a zaskočit si někde na oběd.

Blesky z očí lady Underhillové ještě nepohasly. Měla malé, tmavé a jiskrné oči, čímž se lišila od svého syna, jehož oči byly

velké, hnědé. Jinak vypadali úplně jako matka a syn, dlouhý horní ret a ústa, výrazný nos a brada.

„Ještě chvíli a musela bych ho natřít deštníkem,“ řekla popuzeně. „Tento Rooke je nadprůměrný imbecil. Vůbec nechápu, jak se s ním můžeš přátelit.“

„On si mě vybral za přítele,“ vysvětlil Derek se shovívavým úsměvem. „Ale Freddie není tak špatný. Člověk mu musí přijít na chuť.“

„To já tedy *nemusím*, díkybohu!“

„Freddie je ohromně dobromyslný chlapík. Nechal mě bydlet u sebe, zatímco u nás doma jsou ti nájemníci. Mimochodem, obstaral nám lístky na dnes večer, je to premiéra nové hry. Pozval nás k sobě na večeři a pak půjdeme společně do divadla.“ Na okamžik zaváhal. „Bude tam i Jill.“ Cítil jisté uvolnění, když na její jméno konečně přišla řeč. „Velice se těší, že tě pozná.“

„Proč už tady není, chce-li mne poznat?“

„Tady na nádraží? Myslel jsem, že bychom to setkání měli uspořádat v příjemnějším prostředí.“

„Hm,“ stručně ohodnotila lady Underhillová.

Člověk si někdy způsobí víc nepříjemností, když se pokouší být opatrný a diplomatický, než když jedná překotně a neuváženě. Derek by si ušetřil dost problémů, kdyby byl přivedl Jill na nádraží a představil ji mamičce při první příležitosti. Lady Underhillová by ji sice jistě nějak zpražila, ale nevznikly by v ní pochyby, lépe řečeno, ono nejasné podezření, které chovala od první zprávy o synově zasnoubení, by se v ní neupevnilo a neposílilo. Odklad prvního setkání ji definitivně přesvědčil, že situace je ještě horší, než se obávala. Svou opatrností přesvědčil Derek matku o tom, že jeho vyvolená je cosi, co se musí dávkovat velmi šetrně.

Zastavila se a pohlédla mu přímo do tváře.

„Tak co je zač? Kdes ji sebral?“

Derek zrudl.

„Všechno jsem ti napsal, vysvětlil...“

„Nic jsi nevysvětlil!“

„Pozor, uhněte z cesty,“ hulákal zřízenec s naloženou károu za jejich zády a projel mezi nimi.

„Tady to nemůžeme řešit,“ řekl nazlobeně Derek, „pojďme do taxíku, odvezu tě do hotelu... Co bys chtěla o Jill vědět?“

„Všechno! Odkud pochází, co je to za rodinu? Žádné Mari-
nerovy vůbec neznám!“

„Podrobný výslech jsem neprovedl,“ odsekl Derek. „Vím jen,
že její rodiče již nežijí. Její otec byl Američan.“

„Američan!“

„Ano, i Američané mají dcery.“

„Drzostí nic nespraviš,“ upozornila ho mrazivě.

„Není co spravovat, pokud jde o mne,“ opáčil Derek, podráždě-
ný tím, že ho matka opět vytočila a zbavila oné povznesené
vyrovnanosti, kterou se pyšnil. „Jill a já jsme snoubenci a tím
to končí.“

„Nemluv nesmysly,“ pokárala ho ve chvíli, kdy mezi ně opět
vjel nádražák s károu. „Jistě si uvědomuješ, že tvůj sňatek je
věk nesmírné důležitosti pro mne a pro celou rodinu!“

„Tak poslyš, máti,“ vzepřel se Derek, jehož podrážděnost,
vzniklá dlouhým prodléváním na nevlídném nástupišti, ho
konečně dohnala k projevu vzdoru proti despotické matce,
která nad ním celý život v podobných utkáních vítězila. „Teď
dovol, abych ti stručně vysvětlil všechno o Jill, a pak se o tom
už nebude mluvit. Tak zaprvé, Jill je *dáma*. Zadruhé, má
spoustu peněz...“

„Underhill se nemusí ženit pro peníze!“

„Vždyť taky ne.“

„Pokračuj!“

„Snažil jsem se popsat ti Jill v dopise, jak vypadá; snad to
nebyl ten úplně nejlepší popis... Že je sladká a milá a po všech
stránkách dokonalá, to musíš posoudit sama.“

„Neměj strach.“

„A to je vše. Žije u svého strýce, majora Selbyho...“

„Major Selby? Od kterého pluku?“

„To jsem nezkoumal,“ podivil se. „Co na tom záleží? Jestli
ti jde o jeho společenské postavení, bude tě zajímat, že se znal
s otcem.“

„Cože? Kdy a kde?“

„Dávno, v Indii, když byl otec v Simle.“

„Selby? Selby? Snad ne Christopher Selby?“

„Ty ho také znáš?“

„Jestli ho znám! Nikdy jsem ho neviděla, ale hodně jsem
o něm slyšela.“

Derekovi se ulevilo. Skutečnost, že se Jillin strýc znal se zesnulým otcem mohla lady Underhillovou vstřícně naladit.

„Christopher Selby,“ pokračovala ve vzpomínkách. „Tvůj otec o něm hodně často mluvil. Prohrál s otcem v kartách a napsal mu na ten dluh směnku a pak zaplatil nekrytým šekem.“

„Cože?“

„Slyšels dobře. Chceš-li, zopakuji ti to.“

„To musí být nějaký omyl.“

„Ano, tvůj otec se dopustil omylu, když mu důvěřoval.“

„To musel být někdo jiný!“

„Ovšem,“ řekla posměšně, „tvůj otec přece znal stovky Christopherů Selbyů.“

Derek se kousl do rtu a řekl: „Nu, co na tom, ať je to pravda nebo ne...“

„Nevím, proč by tvůj otec měl hlásat nepravdy o panu Selbym.“

„Dobře, řekněme tedy, že je to pravda. Ale já si беру Jill, ne jejího strýce.“

„Nicméně by bylo daleko lepší, kdyby její jediný žijící příbuzný nebyl lhář a podvodník. Kde a jak ses s tou frajlinkou seznámil?“

„Když dovolíš, prosím, abys upustila od *té frajlinky*. Pokud jsi zapomněla, jmenuje se Marinerová.“

„Dobrá. Jak a kde jsi poznal slečnu Marinerovou?“

„V divadle, v Prince's Theatre. Hned poté, cos odjela do Mentonu. Freddie Rooke mě představil.“

„Ó, tvůj inteligentní přítel Rooke ji zná?“

„Znají se od dětství. Její rodiče měli dům nedaleko Rooků ve Worcestershiru.“

„Vždyť jsi říkal, že pochází z Ameriky.“

„Otec byl Američan, ale žil v Anglii. Jill byla naposledy v Americe jako osmi- nebo devítiletá.“

„To není moc dobré doporučení, že se zná s panem Rookem,“ ohodnotila ji lady Underhillová.

Derek vztekle nakopl krabičku od zápalek, kterou tam někdo odhodil.

„Zřejmě zapomínáš, mamá, že se chci oženit, nikoli najmout pomocníci v domácnosti. Nemyslím, že k tomu bude Jill potřebovat nějaká doporučení, o jakých tady mluvíš. Nejlepší asi

bude, počkáš-li do večera, uvidíš ji a uděláš si vlastní názor. Tahle zbytečná rozprava už mě začíná otravovat.“

„Zdá se, že nejsi schopen říct mi cokoli o té slečně, aniž bys přitom hovořil jako hulvát. Dobře tedy, souhlasím, počkejme do večera. Doufejme, že první dojem bude příznivý. Zkušenost mě naučila spoléhat na první dojem.“

„Jsem věru rád,“ řekl Derek, „že je tomu tak, protože v mém případě to byla láska na první pohled.“

(4)

Barker ustoupil o krok od prostřeného stolu a s pýchou přehlédl svoje mistrovské dílo.

„Tak to bychom měli,“ usoudil spokojeně a poodešel k oknu. Mlha, která trvala až do odpoledne, se už rozplynula a jasná noční obloha byla poseta hvězdami. Od Piccadilly sem doléhal tlumený dopravní šum.

Od vstupních dveří se ozval zvonek, bylo to vyzvánění spíše než zazvonění, série krátkých elektrických kontaktů, které svědčily o povaze zvonícího návštěvníka, že je to osoba energická a netrpělivá, nesmířená s postáváním za dveřmi.

„Barkere!“

Freddie Rooke vystrčil rozcuchanou hlavu ze dveří své ložnice, kde se právě připravoval ku stvoření leskle hladkého účesu, s jakým by se mohl ukázat na veřejnosti a vysloužit si veřejný obdiv.

„Ano, pane?“

„Někdo zvonil.“

„Slyšel jsem, pane. Právě jdu otevřít.“

„Je-li to lady Underhillová, omluvte mne, budu hotov za malou chvíli.“

„Domnívám se, že je to slečna Marinerová, pane. Toto je její způsob zvonění.“

Došel ke dveřím a otevřel. Na prahu stála dívka v dlouhém šedém kožichu, na hlavě měla jakousi průsvitnou kápi. Jakmile otevřel, vpadla nedočkavě dovnitř jako promrzlé kotě.

„Brrr, to je ale zima. Nazdárek, Barkere.“

„Dobrý večer, slečno.“

(21)

„Jaká je situace? Jsem poslední nebo první, jak je to?“

Barker jí pomohl z kožichu.

„Sir Derek a milostivá paní se dosud nedostavili, slečno. Sir Derek jel pro milostivou paní do hotelu Savoy. Pan Rooke se obléká v ložnici, za malý okamžik bude hotov.“

Obdivně na ni pohlédl, když se vyloupila z kožichu. Sluhové se většinou vyznají v posuzování plnokrevníků a Jill Marinerová se nesporně kvalifikovala. Prvotřídní pedigree se jevilo v její chůzi, v každém pohybu její útlé, činorodé bytosti, ve způsobu, jak mluvila a jak se na vás podívala, v tvaru její rezolutní brady. Bledě zlaté vlasy byly lesklé, přírodní vlasy dítěte. Šedé oči jí zářily, rozzářená a prodchnutá životním elánem byla celá její bytost.

V tom byla podstata jejího půvabu, v tom elánu. Měla hezké oči a příjemný úsměv, ústa s pravidelnými perličkami, ale zasmála by se, kdybyste jí chtěli zalichotit tvrzením, že vyniká krásou. Někdy si říkala, že snad není ani hezká. Avšak jen málokterý muž nepocítil sílu jejího osobního magnetismu. Jistý odmrštěný nešťastník vysvětloval svůj nezdar příteli v klubovním baru, utápěje zármutek v lihovině, těmito slovy: „Já ti nevím, člověče, čím to je, ale s ní si připadáš, že se o tebe, doopravdy *zajímá*! Chápeš to?“ Tento mladík neprosnul svým intelektem, ale v tomto případě velmi trefně vystihl její povahu. Jill se skutečně živě zajímala o zcela všechno, od královské korunovace až po toulavé kočky. O život. O vše, co volalo po osobní účasti. Naslouchala každému, jako by si myslela, že jeho sdělení obsahuje cosi důležitého. Jenom muž natvrdlý nebo zcela odpoutaný od reality tomu mohl odolat. Naopak na ženy, zvláště ženy typu lady Underhillové, to nikdy hluboký dojem nedělalo.

„Jděte tam a řekněte mu, ať pohne kostrou,“ řekla Barkerovi a měla ovšem na mysli svého dávného přítele. „Potřebuju, aby se mnou mluvil. Kde máte nějaký oheň, abych se v jeho dosahu mohla schoulit?“

„V saloně je zatopeno, slečno.“

Jill tedy odkvačila do salonu a hned si získala další porci Barkerovy náklonnosti, když spontánně vyjádřila své nadšení. Barker se vyznamenal. Pokoj byl naleštěný a vzorně připravený, všechny polštáře na svém místě, obrázky vyrovnány

a v krbu to hučelo a oheň vysílal do pokoje nádherné teplo. Mihotavé světlo plamenů se odráželo od malého klavíru vedle pohovky, tančilo po hlubokých kožených klubovkách, pozůstatcích Freddieho pobytu v Oxfordu, po fotografiích rozvěšených po stěnách. Na čestném místě na krbové římse stála zarámovaná fotografie Jill, kterou nedávno věnovala Derekovi.

„Barkere, vy jste prostě skvělý! Jak to dokážete, udělat ze salonu tak nádherně útulné místo?“ Usadila se na nízkou stoličku těsně u krbu a natáhla dlaně k plamenům. „Nechápu, jak se ti svobodní mládenci dokáží rozhodnout k ženění. Takovýhle komfort už nikdy nemůže mít!“

„Velice si vážím vašeho názoru, slečno. Vynasnažil jsem se, abych to pro vás připravil, jak náleží. Myslím, že pan Rooke již přichází.“

„Doufám, že ani ostatní nás nenechají dlouho čekat. Umírám hladu. Co nám uvařila paní Barkerová? Jistě něco náramně dobrého.“

„Dala do toho celý svůj um, slečno.“

„Určitě nám to vynahradí útrapy čekání. Ahoj, Freddie!“

Freddie Rooke vstoupil v celé nádheře formálního večerního úboru. Cestou si ještě sáhl na bílého motýlka, aby se ujistil, že je stále v řádné vodorovné poloze, někdy se stane, že se posune, i když před chvílí byl ještě na svém místě. Pořád je nějaká starost...

„Nesahej si na to,“ varovala ho Jill. „Je úplně v pořádku a mám-li být upřímná, je tak překrásný, že ohrožuje moji citovou rovnováhu. To není fér, takhle útočit na emoce mladé zasnoubené osoby, snažit se ji obloudit...“

Freddie se soustředil a zklidnil.

„Ahoj, Jill, starodávna kamarádko. Ještě nepřišli?“

„Já už jsem přišla, sedím tady u krbu, koukej! Ale asi v tvých očích nic neznamenám?“

„Vždyť víš, jak to myslím, promiň.“

„Měl by sis všimnout, koupila jsem si na to nové šaty, abych tě okouzila. Model! Když za to chtějí tolik peněz, dávají tomu jména. Co o nich soudíš?“

Freddie se rovněž usadil ke krbu a přejel ji zkoumavým pohledem. Sám soustředil na svoje odívání velkou péčí a byl proto i pečlivý kritik bližních.